

HARLEQUIN®

012
DEZEMBER

IMEKOMBEL EMAKS

LILIAN DARCY

Emaks

Lilian Darcy
THE MOMMY MIRACLE
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Lilian Darcy
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E12234211
ISBN 978-9949-25-151-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

„Ma ei usu, et ta veel valmis on.” Need sõnad jõudsid Jodieni alt tagaaiast läbi ta magamistoa avatud akna.

„Oh muidugi! Ta pole valmis.”

Mitte keegi Palmeri perekonnast ei uskunud kunagi, et Jodie on millekski valmis. Ta istus voodil ja püüdis tõsta vasakut kätt nii kõrgele, et suruda see tuttuue suviselt silerdava topi käiseaugust läbi. Käsi ei kuuletunud, mis tähendas, et ta ei saa veel alustada pikka teekonda trepist alla iseseisvuspüha grillipeole, kus ta oli – mitte omal tahetel – aukülaline.

Ta üritas uuesti, loid lihas keeldus aju segasele signaalile allumast. Keskpäev oli käes, külalised saabumas. „Ju on neil õigus. Ma pole valmis,” pomises ta endamisi, teades samas, et õde Lisa ei pidanud oma märkusega seda silmas.

See oli tähendanud Mitte Valmisolekut suurte algustähtedega kõige kohta Jodie kahekümne üheksa eluaasta jooksul, alates seitsmeselt, mil ta sai teada jahmatava tõe lihavõttejänese kohta, kuni viieteistkümneaastaseni, kui tal oli esimene kohting. Ta mäletas ähmaselt viimast suve, mis tundus olevat sada aastat tagasi ja kui Elin oli küsinud isegi seda, kas ta on valmis vaatama Orlando Bloomi pulmafotosid ajakirjas, ning Jodie oli pidanud tunnistama, et ta kadestab natuke pruuti.

Milleks ta seekord valmis pole?

See võis tähendada mida iganes. Kas tagasi tööle minekut?

Nojah, ta teadis, et peab sellest mõneks ajaks loobuma, kuna ta teenis elatist laste ratsutama õpetamisega, mis nõudis iganädalast tundide kaupa sadulas istumist Oakbanki tallides.

Valmis lugema politseiraportit õnnetuskohast? Seda ei suudaks ta kunagi. Endale kohvi keeta? Eksite, õekesed! Taastumise ajal oli ta harjutanud kõike, mis vähegi võimalik, ja võis uhkusega tunnistada, et kohvi purgist välja kühveldamisega tuli ta *suurepäraselt* toime.

„Kuulge!” hüüdis ta alla õdedele. „Kas keegi saaks mulle appi tulla?”

Ta kuulis hüüdeid, hääli, toolide nihutamist. Lisa ja Elin ilmusid paari minuti pärast, lüües ukse peaaegu hingedelt maha, näod isamaaliste sini-puna-valgete kõrvarõngaste vahel hirmunud.

„Kõik on korras,” ütles Jodie neile. „Teil pole vaja elustamisvahendit haarata ega hädaabisse helistada. Ma lihtsalt ei saa pluusi selga ja tean, et külalised on iga hetk kohal.”

„Maddy ja John sõitsid äsja maja ette,” kinnitas Lisa. „Ja Devlin kohe nende järel.”

„Kas Devlin ka?” Jodie süda hakkas taguma. Dev! Iga kord, kui ta nägi Devi...

Järgnes hetk kummalist vaikust. Vist. See lõppes nii kähku, et Jodie polnud kindel, kas seda oligi olnud.

„Ta on olnud fantastiline, eks?” ütles Lisa reipalt. „Kui palju kordi ta sind haiglas vaatamas käis?”

„Seda pead sina ütlema,” naljatles Jodie. „Ma olin suurema osa kordadest meelemärgusetä.”

„Mida sa üldse sellest ajast mäletad?” küsis Elin kõhklevalt. Neljakümneaastane Elin oli neljast Palmeri tüdrukust kõige vanem, kõige võimukam ja samas ka kõige hoolitsevam. „Arstid ütlevad, et sa hakkad mäletama mõningaid asju ka sellest ajast, kui olid teadvusetu.”

Mõlemad õed ootasid peaaegu hinge kinni pidades vastust. Jodiel oli kimbatus neile röökida, et nad lõpetaksid selle nunnutamise.

Aga ta vastas hoopis: „Ma ei nimetaks seda mäletamiseks...”

„Ei...?” nõudis Lisa.

„Aga jätame selle jutu. Aidake mind parem alla. Ma olen nii aeglane. Mu aju saadab juhtnööre, kuid osa mu kehast ei reageeri nendele. Tahaksin kangesti, et suudaksin ise ennast riidesse panna.”

Kolmekümne kaheksa aastane vanuselt teine Lisa kallistas teda äkitselt soojalt ja kõvasti ning andis ta põsele matsuva musi. Neljast õest sarnanes ta välimuselt Jodiega kõige rohkem: blond, sportlik ja sale. Lisale meeldisid tennis ja supelrand ning näidata oma päevitunud ihu. Ta ei hoolitsenud selle eest, nagu oleks pidanud. Jodie kallistas vastu ja otsustas, et peab pidama Lisale sellekohase õeliku loengu ning seda üsna pea, sest Palmerite ülihoolitsev suhtumine ei laseks sel sündida.

Kergelt kummaline pinge oli pärast kallistust vaibunud. „Kullake, unusta aeglus, me oleme õnnelikud, et

sinuga on kõik korras. Kõnnid ja kõneled. Paraned iga päevaga. Ja sa oled *kodus*.”

„Ma tean.” Kallistuse lõppedes pilgutas Jodie äkitselt silma kippuvad pisarad tagasi. „Mul ka.”

Kui ta alla jõudis, seisis Devlin Browne terrassil, tumedad juuksed päikeses punakalt säramas, pikk ja tugev, ei ainsatki märki üheksa kuud tagasi toimunud liiklusõnnetusest, mis oli vigastanud neid kahte nii erineval moel. Devlin naeratas teda nähes päikesepriilide tagant. „Sa vaata ainult!” Jodie oleks tahtnud näha ta siniseid silmi. Devi elu kulges vaikselt enesekindluses. See meeldis Jodiele ja soovis praegu, et ka temal oleks mõni selline omadus.

„Jah,” lausus ta vastuseks, „graatsiline nagu baleriin.”

Tantsupartneriks kõndimisraam! Arstid ja terapeutid olid kinnitanud, et kui ta kõvasti treenib, võib selle varsti kõrvale heita. Jodie kavatses teisi oma eduga üllatada.

„Ära lase ennast segada,” ütles Dev. „Võrreldes sellega, milline sa olid nädal tagasi.”

„Ma tean. Ma ei lasegi, usu mind.” Jodie tundis ennast Devi juuresolekul nii kindlana, nii teadlikuna ta tugevast kehast. Kolmest viimasest kireööst oli möödunud rohkem kui üheksa kuud, kuid ta kehale tundus, nagu oleks see olnud alles eile. See, kuidas nad nii ideaalselt sobisid. Devi soe värske ja mehelik lõhn. Sõnad, mis ta pimeduses sosisistas, alasti, kirest laetuna. Kas Dev mõtles kunagi sellele?

Lisa aitas ta istuma, lükkas raami eemale ja Elin ulatas talle klaasi jääkülma mahla. Terrass oli päikesest ja varjust lapiline, puhus mahe tuul. Ilm oli suurepärase. Dev

võttis aiatooli ja istus ta kõrvale. Ta nõjatus puidust leenile ja sirutas muretult käsi. Aga ta tuju polnud nii muretu, nagu tahtis Jodiele näidata. Ta otsekui varjas nimelt oma pilgu päikesepriillide taha ja Jodie ei osanud öelda, kas sellel nii lähedale istumisel oli mingi tähendus.

Kas kurameerimine?

Kas peaks küsima?

Mmm... vabandust, Dev. Ma olin peaaegu kaheksa kuud koomas ja siis taastusravil. Kas sa võiksid mind valgustada, mis seisus meie suhted praegu on?

Tal hakkas koitma. Lisa kommentaar mitte valmis olemisest mõni minut tagasi sai nüüd uue tähenduse...

Ta pole valmis kuulma, et Devil on keegi teine?

Aga tal polnud aega uurida lähemalt õõnsat külmatunnet kõhus, mida see mõte tekitas. Seda ei tohiks olla! Dev oli üheksa kuud tagasi selgelt öelnud: „Mul pole sulle midagi pakkuda, Jodie. Ma olen siin ainult nii kaua, kui isa on tööl tagasi. Mu karjäär on New Yorgis, see on pingeline, selles pole kohta püsisuhtele ja ma ei otsigi seda. Sinuga on väga tore olla, aga kui sa oled huvitatud millestki pikaajalisemast, siis ära minuga arvesta.”

Mida peaks üks naine selle peale kostma? Jodie teadis, et Dev rääkis seda siiralt ja heast südamest. Ta pole mees, kes annab lubadusi, mida ei suuda täita, või meelitab naise voodisse magusate valedel abil. Ta nimetas asju õigete nimedega ja kui ladus kaardid lauale, siis ilma pettusega.

Üheksa kuud tagasi oli olnud kõik kokku lepitud, nad olid valmis jätma hüvasti, heade soovide ja naeratusega, midagi kahetsemata, aga nüüd istub Dev ta kõrval ja uurib

ta õlgade asendit, just nagu mures selle pärast, kas ta on ikka kombes.

Ega ta päris ei olnud.

Kõik juhtus liiga kiiresti. Dev tõusis püsti, et tervitada Lisa abikaasat. Ema ja isa tulid köögist, isa grillivarustusega, plastpõll ees, abivahendite arsenal käes. Uksekell helises ja Elin läks avama.

Kolmas õde – Maddy – ja tema abikaasa John olid lõpuks autost maja taha jõudnud. Nad ilmusid välja nurga tagant ja ronisid terrassile, käes kaks pungil mähkmekotti, mingi kaasaskantav pehmest materjalist vidin ja tita turvatoolis.

Nende laps. Nende väike tüdruk. Ainult mõnenädalane. Jodie polnud isegi teadnud, et Maddy ootas last. Talle oli räägitud Lucyst alles pärast tolle sündimist – veel üks valmisoleku küsimus –, ning kuna Maddy ja John elavad Cincinnati kahe tunni tee kaugusel Palmerite kodulinnast Leighville'ist Lõuna-Ohio, polnud Jodie last veel näinud.

„Oi, ta magab!” ütles ema hellitavalt. „Milline ingliske! Palju suurem kui kaks nädalat tagasi.”

„Kas me saame panna ta kuskile vaiksesse kohta?” küsis Maddy.

Aga oli juba hilja. Laps hakkas ärkama, sirutas kitsas autohällis oma väikest keha ja lasi kuuldavale nõudliku kisa.

„Oi, ta tahab süüa,” ütles Maddy. „Kus ma seda teen?”

„Mitte siin,” ütles isa. Tema austas traditsioone, armastas puutööd ja masinavärke. Tema arusaamade järgi polnud lapse toitmisel ja mähkimisel grillimise juures kohta.

„Te ei kujuta ette, kui raske oli kogu selle kremliga siia pääseda. John, kas sa saaksid hankida mulle mõned padjad... Kuhu?”

„Mine minu tuppa,” ütles Jodie kähku. „Seal on hunnik patju, värsked lilled ja kiiktool.”

„Oehh, ma pean kõigepealt vahetama ta...” Aga John oli läinud juba tuba valmis seadma. Maddy hoidis nutust krimpsus näoga Lucy kohmakalt, jalad rippus, ja ta pilk otsis mähkmekotti. „Ta on märg. Oh, see kõik on mulle veel harjumatu! Kus monitor on? Seda läheb vaja, kui laps magama jääb. Ja mul pole aimugi, kas ta jääb magama. Ja kui ta niimoodi nutab... Öeldakse, et esimene laps kolmekümne kuueselt on raske katsumus.”

„Ära muretse, kõik on korras.” See oli hoopis Dev, kes läks ja võttis nutva lapse oma sülle. Ta surus Lucy oma õla vastu ja kiigutas teda rütmiliste rahustavate sõnade saatel: „Kuss-kuss, kuss-kuss, kõik on hästi, ema tuleb kohe, kuss-kuss.” Jodie tundis imelikku soovimatut kibelust rinnus ja igatsust südames. Miks teeb Dev nii, kui tema, Jodie, püüab kõigest väest mõistlikuks jääda. Miks ta on täiskakanud last hoides nii usaldatav ja hea? Ja miks ta on siiani Ohios, mitte New Yorgis?

Jodie silme ette kerkis äkitselt pilt nende esimesest armuööst. Kohe pärast esimest kohtingut. Kui ta poleks sooja südamega naine, poleks seda juhtunud, aga muidugi oli Jodiega tookord teisiti. Ta teadis Devi juba kuueteistkümneselt ja oli oma tundeid kaua aega alla surunud – ta kallistused olid nii õiged, hääl nii tuttav.